

RUBENS

DOOR ROGER AVERMAETE

MENEER Rubens had zich, eens en vooral, een houding gekozen: de hoed met de pluim op een oor, de degen aan de zij, de linker vuist in de lende; daarbij, lichtjes driekwart gekeerd, in afwachting van den photograaf. Nooit heeft zijn gelaat hem verraden. En dit heeft zijn lofzangers toegelaten edele, definitieve en perfect valsche beelden van den meester op te hangen, zooals het hoort, wanneer beroepsphotografen een zóó eminent personage te behandelen krijgen.

Te Antwerpen, op de Groenplaats, staat Rubens in het brons vereeuwigd. Zijn vroegtijdige kaalhoofdigheid is omgetooverd in weelderige lokken. Omdat een zóó groot man niet kaalhoofdig zijn kan.

Drie eeuwen lang werd zijn vorstelijke woning afgetakeld door verschillende eigenaars. Toen er eindelijk aan gedacht werd haar in eere te herstellen, bleef er nog juist een portiek over. Dat was nu eens iets voor Antwerpen. De Antwerpenaren houden niet van het Nieuwe, niet veel van het Oude, maar wel van nieuwe steenen. Ze hebben dan ook een splinternieuw Rubenshuis opgetrokken. Binnen een eeuw of twee houdt een ieder het immers toch voor authentiek?

Eens Meneer Rubens dood, heeft zijn familie alles wat hij bezat onder den hamer gebracht, zoodat er geen enkele herinnering bewaard is om het verrezen huis te sieren. Maar men zal wel het een en ander vinden dat hij had kunnen bezitten en aldus zal met piëteit het decor van zijn glansrijk leven hersamengesteld worden. De handelaars in antiquiteiten, die meer droom dan waar verkopen, zullen toejuichen en de Duivel hale de oudheidkundigen met hun vitterijen! Wat men gelooft, dát is de Waarheid. En wat maakt het dat de historische woorden nooit uitgesproken werden?

De echte glorie, dat beduidt als fabrieksmerk op sigarenbanden prijken — of op bierflesschen; dat wil ook zeggen, als uithangbord dienen voor allerhande bedrijven, die absoluut geen verband houden met de specialiteit van den beroemden man. Rubens heeft deze glorie bereikt.

De bewondering die naar Rubens gaat is van een echt mysterieuse essence. De gewone sterveling voelt zich, in zijn binnenste, van een volkomen stupiditeit voor al die gekleurde tafereelen. Hij heeft zijn best gedaan: voorzichtig op de teenen geloopt, zijn adem ingehouden, ja zelfs, den mond geopend om het beter te snappen. Te vergeefs! Sindsdien heeft hij zorgvuldig de plechtige oorden vermeden waar geheimzinnige schilderijen